

Ki kicsoda a gazdaságirányításban?

És kik a „stratégák”?

A kormányzati munka első hónapjai után, megismerve és véleményt alkotva a 29 pontos intézkedéscsomagról és „elámulva” (elszörnyedve) az Új Széchenyi Terven, kíváncsi lettem arra, hogy a minisztériumi és más kulcspozíciókban vajon milyen végzettségű (és tapasztalatú) vezetők ülnek? Mindenekelőtt a gazdaságirányítás szempontjából legfontosabb minisztériumok vezetőiről igyekeztem valamilyen képet alkotni. Azokról, akik olyan posztokon vannak, amelyeken a makrogazdaság szerteágazó folyamatainak összehangolásával, stratégiakészítéssel, a szabályozórendszer komplex átalakításával szükséges foglalkozni, illetve ilyen munkát kell megszervezni és irányítani. Ez pedig – mivel a legbonyolultabb területről van szó – szilárd közgazdasági alapokat, hosszú és mértékadó gyakorlatot, a reálgazdaság alapos és átfogó ismeretét tételezi fel és követeli meg.

Bencsik János teológus, belgazdasági államtitkár

És akkor még nem is beszéltünk olyan további „kellékekről”, mint az érdeklődés, a vitakészség, az olvasáskészség (az értelmiség „világában” is vannak funkcionális analfabéták, akik bár olvasni tudnak, de nem értik, amit olvasnak), az alkotókészség, íráskészség, fantázia, intuíció. Ha a vezetők esetleg nem ilyenek, a közgazdasági elemzés és helyzetfelmérés (helyzetfeltárás) lehetőségeivel sem tudnak élni. (Jelen anyag tulajdonképpen azt folytatja, de más aspektusból, amit előző írásomban felvettem: hol vannak, hova lettek a közgazdászok?)

Kontraszelekció „felsőfokon” és felső szinten? Kikkel akarnak átkelni az aknamezőn?

A mai magyar valóság óriási problémája a kontraszelekció¹, ami korábban soha nem érzékelt méreteket öltött. (Hogy mi áll ennek a hátterében, azzal *Kényszerpályák, tévutak – Az új nomenklátúra* című könyvemben bővebben foglalkozom. A kötetről további információk a honlapomon.) E „kiválasztásnak” része a *kirekesztés, a kiszorítás, a versenytársak kizárása* a megnyilvánulási, a munka-, a karrierlehetőségekből: valamilyen, *az ügy érdeméhez közömbös, periferikus szempont alapján*. A kontraszelekció mára „felsőfokra” jutott, nagyobb, mint volt a '70-es években. Sajnálatos módon komoly visszalépés történt a Kádár-korszak '80-as éveéhez képest, amikor a felkészültség, a tehetség, a rátermettség már fontosabb volt, mint az eltúlzott lojalitás és/vagy a protekció.

Bár költői a kérdés, de nagyon izgalmas: vajon a „felsőfokú” kontraszelekció a felső szintre is érvényes? Netán itt lenne a legnagyobb?

Matolcsy György egyik legújabb nyilatkozata szerint a kormány nagyon bátor, mert át kell kelni az aknamezőn. Bár az aknamezőt jelképesen érti, de a hasonlat megközelítőleg jó és a következmények talán még nagyobb horderejűek – legalábbis a társadalom számára –, mint a katonai harcmezőn. A közösség ráadásul védtelenebb, mert rajta nagyon kevés múlik.

Matolcsy nyilatkozata után felmerül: *kikkel is akarnak átkelni az aknamezőn?* Amihez nem *bátorság* kellene elsősorban (ez ugyanis lehet oktondiság is), hanem *hozzáértés*. Persze akkor és ezt hangsúlyozni kell, *ha valóban át akarnak kelni* és a manőverek nem valami más törekvés elfedésére irányulnak.

A helyzetet nem eléggé ismerve, fel-alá rohangálva, ötletelve, „haditerv” nélkül valóban nagy bátorság (oktondiság) lenne az aknamezőn mozogni, bár nyilván nem tőlük. Nem ők mennek rá ugyanis az aknamezőre, hanem *az országot vezetik rá; a következmények a mi következményeink*. Egy *aknát* – az összevissza manőverekkel – *már biztosan sikerült felrobbantani, a forint árfolyama* stabilan leértékelődött és további manőverek gondoskodnak arról, hogy e tendencia ne érjen véget.

Ne feledjük azt jelmondatát lefokozott, de helyes megfogalmazást: *értünk vannak!* (És nem fordítva!) De ha ezt gondolnák is felső szinten, *képesek-e arra, amire kellene?*

Nemzetgazdasági Minisztérium: ismerős arcok, ismert teljesítmények

A Nemzetgazdasági Minisztérium óriási csúcsminisztérium, a pénzügyi tárcát is magában foglalja. A miniszter, Matolcsy György számára ez – feltehetőleg így gondolják – nem jelenthet nagy kihívást, hiszen korábbi gazdasági minisztersége idején egy olyan hatalmas minisztérium ügyeiben is pillanatok alatt állást foglalt, mint a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium. Tette ezt persze nem túl munkaigényes módon.

¹ Kontraszelekció: az érdemtelenek, a gyengébb képességűek javára végzett kiválasztás. Bakos Ferenc: *Idegen szavak szótára*. Akadémiai Kiadó. Budapest, 1999.

A kormányfő döntése alapján minden FVM-miniszteri rendelethez hozzá kellett járulnia a gazdasági és a pénzügyi tárcának. Akkor is, ha történetesen a kormányülés döntött a rendelet kiadásáról. Az engedélyezésben részt vett akkori és mai közigazgatási államtitkára, *Nagy Róza* mérnök-közgazdász. (életrajza szerint egy moszkvai közlekedési és üzleti főiskolán egyszerre lett mérnök és közgazdász), igen egyszerű módszert alkalmazott: *mindent elutasított*. És ahogy ez ma is gyakori jelenség a közéletben, de elég szokatlan egy koalíciós partnerrel szemben: *az előterjesztés tartalmától és céljától (és saját felkészültségétől, gyakorlata jellegzetességeitől) függetlenül söpörte le, oktatott ki*.

(A fényképeket nézegetve figyeltem fel arra, hogy a Nemzetgazdasági Minisztérium vezetőinek fényképeit milyen erőteljesen retusálták. Van ahol a vonások ettől csak lágyak lettek, van, ahol mintha egy viaszfigura köszönné ránk.)

Nagy Róza, ismét közigazgatási államtitkár

További kört kellett futnunk, telt közben az értékes idő, felesleges munkát kellett végezni, hogy ki lehessen adni a rendeletet. Az agrárminiszternek közbe kellett lépnie minisztertársainál (a másik felhatalmazott miniszter *Járai Zsigmond* volt, nála *Naszvadi György* közigazgatási államtitkár – bár jóval ritkábban – utasította el első körben a rendelettervezetet), sőt nem ritkán a miniszterelnöknél kellett *Torgyán József*nek közbenjárnia. A korrekció azonban nem csak ebből állt. Hogy engedjenek, annak feltételül

különböző anyagokat íratott *Nagy Róza*, amit aztán „elbíralt”. E szisztéma ellenére egy exporttámogatási rendeletért, amit nem is én írtam alá és ami közismerten kereskedelem diplomáciai céllal született, ráadásul 35 milliárd forint hasznot hozott az országnak, bíróság elé lehetett állítani 200 millió forintos hűtlen kezeléssel. (Ennyi volt a támogatási keret.) Évekig kínlódva az üggyel, hátha mégis lenne valami fogás.

A Nemzetgazdasági Minisztériumban Nagy Róza is elmondhatja, hogy egy időben *stratégiai* munkaköre is volt. Az Orbán-kormány után is állami vezető maradt, *Csillag István* (SZDSZ) tovább alkalmazta, ha nem is közigazgatási államtitkári, hanem helyettes államtitkári beosztásban. Később egy Kft. ügyvezető igazgatója volt, majd Hévízen a gyógyfürdő és reumakórház stratégiai igazgatója lett. Korábban ilyen poszt ott nem működött. A 2002 utáni életút alakulásában (is?) minden bizonnyal szerepe lehetett az SZDSZ-szel fennálló családi és egyéb kapcsolatainak. Közigazgatási államtitkári kinevezése előtt és után kórházi stratégiai igazgatói tevékenységét a jobboldal sajtója is élesen bírálta, annak törvényességét kétségbe vonta. A kinevezési szándék viszont olyan erős volt, hogy ez sem lehetett akadály.

A nemzetgazdasági miniszter: Matolcsy György Huba. A privatizációban vitt szerep

Matolcsy György (teljes nevén *Matolcsy György Huba*) közgazdász végzettségű, amit olyan fontosnak tart, hogy külön feltünteteti számtalan életrajzának többségén. **Végzettség: közgazdász** – vastag betűs kiemeléssel. (Máskor viszont, mint nemsokára látni fogjuk, nem közgazdászokat szívesen tekint közgazdásznak, sőt nyilvánít kiemelkedő közgazdásznak.)

A miniszteri életrajzok – sokféle van belőlük – több ponton ellentmondanak egymásnak. Így például *Matolcsy* egyetemi doktori fokozatot szerzett a közgázon, ami a Fidesznél publikált életrajzában hibásan a közgazdaságtudományok doktora cím elnyeréseként jelenik meg. (Ez utóbbi akadémiai cím kettővel a kisdoktori cím felett áll.)

Egyik életrajza szerint 1990-ben bekapcsolódott az MDF programjának megalkotásába, másutt erről nem számol be. *Matolcsy* az Antall-kormány alatt rövid ideig (néhány hónapig) a miniszterelnök főtanácsadója és a MEH politikai államtitkára volt. (Arról nincs információ, milyen tanácsa talált fülekre és ezt ma hogyan lehet értékelni.) A mostani külügyminiszterhez, *Martonyi János*hoz hasonlóan *a privatizáció kezdeteinél vitt* – nála rövidebb ideig – vezető szerepet, a *Privatizációs Politikai Bizottság* vezetője volt. Később pedig a privatizációval foglalkozó, általa alapított *Privatizációs Kutatóintézet* igazgatója. Ezután kiküldetés következett egy londoni székhelyű nemzetközi bankba, az EBRD-be.

A privatizáció mások indulásában is fontos szerephez jutott. *Mellár Tamás*nak, a KSH későbbi elnökének, a Századvég Gazdaságkutató Zrt. tudományos igazgatójának pályája itt (is?) találkozik *Matolcsy*éval: *Mellár* ugyanis két évig volt a Privatizációs Intézet kutatási igazgatója. *Mellár* ezután az MDF-kormány Miniszterelnöki Hivatalában volt kormányfőtanácsadó.

Tartósan összefonódó sorsok

A jelenlegi gazdaságpolitikai szereplők közül mások is az MDF-kormány idején és az MDF mezében kezdték e pályafutásukat. *Matolcsy György*, *Bogár László*, *Bod Péter Ákos* arról nyilatkoztak, hogy részt vettek az MDF gazdasági programjának megalkotásában. De nem csak így voltak benne az antalli kormányban, ami – ezt meg kell jegyezni – a „rugalmas” privatizáció kivételével nemigen tudta, hogy mit tegyen.

Bogár László a külkereskedelemmel foglalkozó tárca vezetőjének, *Kádár Bélának* volt a helyettese. *Kádár Béla* az OT Tervgazdasági Intézet igazgatója volt, az intézet megszűnőben

volt. Kádár Béla munkatársai közül többen a kormányba kerültek, minden bizonnyal Bod Péter Ákos révén.

Bogár László (a Hazafias Népfront után néhány hónapig dolgozott a kutatóintézetben) osztályvezető-helyettesből lett *Kádár Béla* politikai államtitkára, *Bod Péter Ákos* osztályvezetőből lett ugye az ipari miniszter, majd az MNB elnöke. *Gulácsi Gábor* kutatóból (talán csoportvezetőből) pedig az Ipari Minisztérium helyettes államtitkára. (Ő az Orbán-kormány alatt *Chikán Attila* ipari miniszter közigazgatási államtitkára volt.)

A stratégiai államtitkár indulása

A földrajz- és történelemtanári végzettségű *Cséfalvy Zoltán*, Matolcsy mostani helyettese és gazdasági stratégája is az MDF-ből indult; 1990-ben Bod Péter Ákos ipari miniszter kabinetfőnöke volt. Amikor Bod Péter az MNB-be került, vele tartott főtanácsadóként. Matolcsyt Londonban 1995-ben Bod Péter váltotta. 1996-ban Bod Péter és *Bogár László* is átlépett a liberális vonalat képviselő MDNP-be. (Innen Bod 2001-ben lépett ki.)

Cséfalvy Zoltán stratégiai államtitkár

Cséfalvy Zoltán a Magyar Trendkutató Központ Kht. élére került, mb. igazgatói megbízatással három évet töltött itt: a Horn-kormány ciklusának lejártáig. A Kht.-ban főleg városrendezési, településszerkezeti témák kutatásában vett részt, a cég ennél szélesebb tematikában is kiadott köteteket. Így például *Mellár Tamás* egyik válogatását, ami általános

gazdaságpolitikai kérdésekről szolt, de agrárgazdasági témában is publikáltak külső szerzőtől. (*Mellár Tamás* ekkor a közgazdaságtudományi egyetemen kapott docensi állást.)

Vízkelety Mariann, egy másik gazdasági tárca, a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium (ld. később) közigazgatása államtitkára, Bogár régi ismerőse. Együtt dolgoztak a Hazafias Népfrontnál két évig (1986–1988), majd az ügyvédi pályán tett kitérő után (még a HNF előtt bíró volt), 1992 és 1994 között a Miniszterelnöki Hivatal kabinetirodájára került. 1998 és 2002 között Bogár László titkárságvezetője volt.

Hazajövele után (1995) *Matolcsy György* visszavette intézetének vezetését. Közben a Privatizációs Intézet neve Növekedéskutató Intézetre változott.

Matolcsy első miniszterségének és második tanácsadásának évei

1998-tól *Matolcsy Orbán Viktor* tanácsadója. Egyik életrajza szerint ő írta a Fidesz programját (másutt az ebből való részvételtől esik szó). Ezt a Kisgazdapárt programjával nem volt nehéz a koalíciós tárgyalásokon egyeztetni, mivel számos hasonlóságot mutatott a kisgazdaprogrammal. (Mi mindenestre mindenkit legalább másfél évvel megelőzően meghirdettük és publikáltuk koncepciónkat.)

Matolcsy György: eleinte kockázatosnak látták

Orbán Viktor másfél-két évig várt a kockázatosnak tűnő miniszteri kinevezésekkel, 2000 környékén kezdett „kiengedni”. Teljes váltás volt a Gazdasági Minisztérium élén. a politikai államtitkár *Glattfelder Béla*, a közigazgatási államtitkár *Nagy Róza* lett. A helyettes államtitkárok nagy részét is kicserélték. *Matolcsy György* 2000-től kezdődő miniszteri kinevezésével *Cséfalvy Zoltán* bekerült a GM-be, helyettes államtitkárként. 2002-ben Matolcsyval együtt távoztak (*Nagy Róza* viszont maradt.) *Cséfalvy*nak tulajdonítják a Széchenyi Terv kidolgozását, amivel – Matolcsy szerint – Orbán Viktor miniszterelnök régi vágya teljesült.

Matolcsy György több alapítványnak is az elnöke (volt?). 2003-tól a *Polgári Magyarországért Alapítványnak* is, ami jelentős forrásokat használ fel szellemi alkotások és műhelymunka támogatására. A 2002-ben megalakult országgyűlés döntött arról, hogy sok százmillió forint összeget juttat a költségvetésből a parlamenti pártoknak, hogy abból ilyen célokat finanszírozzanak. Ezzel újabb lehetőséget és forrást kaptak, hogy kihasználják az ellenzékben töltött időt és felkészüljenek a kormányzásra. Sajnos a Matolcsy vezette alapítvány olyan munkákat is megrendelt, amelyek mások lejáratását, valótlanságok terjesztését szolgálták és nem sok közül volt a tudományhoz, hát még a kiutkereséshez. Mivel két ilyen tanulmány velem is méltatlanul és valótlanul foglalkozott, lejáratott, írtam Matolcsynak. A levelet, amire 2007 októbere óta nem kaptam választ, mellékelem.

Ellenzékben. A Növekedéskutató és Magyar Gazdaságfejlesztési Intézet

A *Növekedéskutató Intézet* a kormánytól 2002, tehát a kormányváltás után is kapott szép megbízatásokat. 2004-ben teljesítette azt a feladatot, amiben a Pénzügyminisztérium felkérésére, Matolcsy György koordinálásával nem kisebbre vállalkozott, mint az Eurostratégia megalkotására. Az alcímből már némileg más derül ki: „*Az euró bevezetésének forgatókönyvei, egy társadalmi és gazdasági szempontból optimális ütemezés feltételrendszere*” arra utal, hogy nem stratégia, hanem meditáció készült. Nem stratégia, hanem forgatókönyvek, változatok leírása.

A Polgári Szemlében is sűrűn hivatkoznak az intézetre, a szemle a Polgári Szemle Alapítványhoz tartozik, ennek elnöke és a szerkesztőbizottság elnöke Matolcsy György. A főszerkesztő, *Botos Balázs* most lett helyettes államtitkár Matolcsy alatt.

A cégleírás viszont azt szögezi le, hogy „*a Növekedéskutató pártoktól és a kormányzattól független műhely*”. Egy 2005-ös publikáció szerint a cég kutatási igazgatója *Sasvári Szilárd* volt fideszes országgyűlési képviselő (végzettségét tekintve történelem–magyar szakos tanár). Az információkból azt lehet kihámozni, hogy a Növekedéskutató Intézet 2007-ben Magyar Gazdaságfejlesztési Intézet lett. Mindenesetre ennek neve alatt adták ki a Jövőkép 2009 kiadványt és több település-földrajzi anyagot. Matolcsy György munkáját főleg *Cséfalvy Zoltán* és *Kopátsy Sándor* segítette, de a Fidelitasszal való szerződés alapján fiatal szakembereket is alkalmaztak néhány hónapra. Az intézet honlapja ma is működik, önálló blogja van a minisztériumba távozott vezetőknek is. Prof. Dr. *Cséfalvy Zoltán*nak is, aki most már mindenekelőtt közgazdászként, másodsorban geográfusként mutatkozik be. A honlapra feltették azt a cikket, ami arról szól, nem kell félni a forint leértékelésétől!

Matolcsy György és *Cséfalvy Zoltán* az ellenzéki években publicistaként is működtek. Matolcsy 400 könyvről készített recenziót, főleg közgazdasági témában, de a lélektan és a biológia területére is „átmerészkedett” – nyilatkozta abban a hetilapban, ahol éveken át működött. Matolcsy búcsúinterjújában a közgazdász szakma értékelésére is vállalkozott, nem törődve más szakmák diplomásainak benyomulásával e területre. Szerinte a magyar közgazdász társadalom (ami nem közgazdász végzettségűekkel van tele) fényévnire van a világ szellemi élvonalától, ott tart, ahol a '80-as években tartott, beleragadt a neoliberális

gondolkodásba. (Állapítja meg – szerintem nem a valóság, hanem talán saját életútja alapján – a liberális *Fordulat és reform* című mű egyik szerzője.) A szakmát a *fővonallal* azonosítja, nem számolva azzal, hogy a *hatalom mekkora szerepet játszik* abban, mi lehet a fővonal, de abban is, egyáltalán mi jelenhet meg a közvélemény előtt. Azzal sem, hogy az elit nemcsak nem igényli az érdemi alternatívát, hanem küzd is ellene, mert az alternatíva hatalmi kérdés.

A sommás vélemény ellenére Matolcsy talál *üdítő kivételeket*, megjelöli, kiket tekint jelentős, legalábbis a régióban kiemelkedő közgazdászoknak – könyveik alapján. A néhány név között nem egy van, aki végzettségét tekintve nem közgazdász. A legnagyobbak között a sorban a második helyen jelöli meg parlamenti, egyben stratégiai államtitkárát, *Cséfalvay Zoltánt*. *Most még kíváncsibb vagyok arra, vajon ki szerkesztette az Új Széchenyi Tervet?*

A következő tábla összefoglaló képet ad a posztokról a Nemzetgazdasági Minisztériumban, egyúttal arról is, *mennyire lehetnek összhangban a munkakörök a kinevezettek végzettségével*. A rengeteg beosztás miatt a tábla a következő oldalon is hosszan folytatódik.

A Nemzetgazdasági Minisztérium jelenlegi vezetése (munkakörök és végzettségek)

Név	Beosztás	Terület	Végzettség
Dr. Matolcsy György	miniszter	ld. az összes alábbi területek	közgazdász , közgazdaságtudományi doktor (kisdoktor)
Prof. Dr. Cséfalvay Zoltán	parlamenti államtitkár	gazdasági stratégia	történelem- és földrajztanár , a földrajztudomány kandidátusa
Dr. Becsey Zsolt	államtitkár	külgazdaság	közgazdász , közgazdász PhD
Bencsik János	államtitkár	energiaügy és otthonteremtés	teológus , szociális munkás, szociológus, településüzemeltető mérnök
Dr. Czomba Sándor	államtitkár	foglalkoztatáspolitikai	gépészmérnök , műegyetemi doktor
Kármán András	államtitkár	adó- és pénzügyi szabályozás	közgazdász
Naszvadi György	államtitkár	államháztartás	jogász , közgazdász másoddiploma
Dr. Nagy Róza	államtitkár	közigazgatás	mérnök-közgazdász (?) (moszkvai közlekedési és útügyi főiskola közgazdasági kara), közgazdaságtudományi doktor (kisdoktor)

Név	Beosztás	Terület	Végzettség
Balog Ádám	h. államtitkár	adóügyek	közgazdász, jogász
Bathó Ferenc	h. államtitkár	költségvetés	gépészmérnök, közgazdász másoddiploma, egyetemi doktor
Dr. Botos Balázs	h. államtitkár	nemzetközi kapcsolatok	közgazdász, egyetemi doktor (nem tudni, hol)
Hídvéghy Balázs	h. államtitkár	nemzetközi ügyek	magyar-angol tanár
Dr. Horváth Endre	h. államtitkár	gazdaságfejlesztés	közgazdász, közgazdász PhD
Dr. Kardkovács Kolos	h. államtitkár	jog	jogász
Olajos Péter	h. államtitkár	klíma- és energiapolitika	vegyészmérnök, majd környezetvédelmi szakmérnök
Dr. Rezsőfi István	h. államtitkár	foglalkoztatáspolitikai	közlekedésmérnök, közgazdász (?) szakmérnök, egyetemi doktor (nem tudni, hol)
Seres László	h. államtitkár	otthonteremtés, vállalkozásfejlesztés	építészmérnök
Thuma Róbert	h. államtitkár	kincstár	jogász, szakjogász

Mi mindent mutat az energia-árképlet példája?

Feltehetőleg *Bencsik János* munkaterületével a kormány sincs teljesen tisztában, mivel az energiaárak képleteinek meghatározása sajtóhírek szerint egy másik minisztérium, a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium államtitkáráé, *Völner Pálé*. (Völner az utóbbi négy évben a Komárom–Esztergom megyei közgyűlés elnöke volt és a Fidesz megyei elnöke.) Hogy miért került éppen hozzá, nehéz megfejtetni. Völner Pál ugyanis jogász és az infrastruktúra államtitkára (*Így!*) a Nemzeti Fejlesztési Minisztériumban. Az árképlet roppant bonyolult ügy, aminek az előtörténetét is ismerni kell, továbbá más országok gyakorlatát. Számomra úgy tűnik, hogy azok, akik ezzel foglalkoznak (és megkockáztatom, hogy a főnökeikkel együtt) *nem elégségesek* és az sem, ahogyan foglalkoznak, ahhoz, hogy a roppant magas rezsiköltségek csökkenjenek. A megoldás kitolása a távoli jövőbe is ezt bizonyítja. Az pedig, ahogy a kérdést felfogják, a helyzet és a gyakorlat nem ismeretéről árulkodik.

És akkor még hol vagyunk egy másik, ugyancsak roppant bonyolult és rengeteg összefüggés ismeretét feltételező feladattól, az *energiaigényesség* mérséklésétől vagy az *alternatív energiahordozók* értelmes használatától? Ez utóbbit sem lehet frázisokkal megoldani, miszerint a jövő útja az alternatív energia, ezen belül főleg a biomassa és

mutassunk példát az EU-nak, legyen nálunk a legmagasabb a felhasználás aránya. Aki ilyeneket mond, nincs tisztában a szakma óvatosságra intő véleményével. Nem ismeri azt, nem tájékozódik, nem figyel fel arra. *Hogyan akarja az országot az aknamezőn átvezetni, ha azt sem veszi tudomásul, hol vannak az aknák és nem tudja, valójában mi az akna?*

Bencsik János államtitkár éppen ilyen benyomást kelt televíziós szerepléseinél. Marad a frázisoknál, ujjait sajátosan összezárva, azokkal így mutogatva szokta „osztani az igazságot és a szakmai ismereteket” Olyanokat, hogy mutassunk példát az EU-nak, legyen nálunk a legmagasabb a biomassza felhasználásának aránya! (A Vidékfejlesztési Minisztériumban is hasonló okosságokat mondanak, tehát az energiaügyekkel legalább három minisztérium érzi kompetensnek magát.)

Bencsik János összezárt ujjakkal gesztikulál

Hogy miért mondja ezeket, azért-e, mert ez várják el (e tévút mögött is állnak érdekcsoportok), vagy, mert nincs jobb ötlete, nem tudom. Úgy tűnik, Bencsik János rossz szerepbe került, *teológusi végzettséggel* és ide nem illeszkedő kiegészítő képzettségekkel nehéz elképzelni ezen a nagyon komplikált területen az eredményes működést. Az pedig kevés, hogy harcot indított *Kapolyi László* áramüzletének leleplezésére.

Az SZDSZ-es kapcsolat több állami vezető múltjában fellelhető. *Nagy Róza* mellett *Kármán Andrást* is ide sorolja az egyik lap. Bencsik Jánosnál is megvan ez a szál, ő 1997-ig az SZDSZ egyik országos vezetője volt. Életrajza szerint azért lépett ki a pártból, mert az SZDSZ-t nem sikerült elmozdítania az MSZP mellől és az a veszély fenyegetett, hogy a nemzeti közepet a Fidesz mellett a kiscgazdák foglalják el. Ahogy fogalmazott: a szabadelvűek helyett.

Egy másik gazdasági csúcstárca: a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium

Az előző részben, az árképlet kapcsán már szó esett e minisztériumról is, illetve arról, hogy vannak átfedések közöttük. Az alábbi táblából látszik, hogy a munkakörök meghatározása itt sem sikerült maradéktalanul.

Név	Beosztás	Terület	Végzettség
Dr. Fellegi Tamás	miniszter	minden alábbi terület	politológus
Dr. Fónagy János	parlamentari államtitkár		jogász , jogtanácsos
Dr. Halasi Tibor	államtitkár	vagyonpolitika	jogász , jogtanácsos, ügyvéd
Hegmanné Nemes Sára	államtitkár	PPP-felügyelet (?)	közgazdász , idegenforgalmi szakközgazdász
Dr. Molnár Ágnes	államtitkár	fejlesztés és koordináció	orvos , gyermek szakorvos
Dr. Nyitrai Zsolt	államtitkár	infokommunikáció	jogász
Dr. Vízkelety Mariann	államtitkár	közigazgatás	jogász , bírói szakvizsga
Dr. Völner Pál	államtitkár	infrastruktúra	jogász
Dányi Gábor	h. államtitkár	monitoring és információs ügyek	közgazdász
Dr. Jánosi Andrea	h. államtitkár	közbeszerzés	bölcsész , jogász, jogi szakvizsga
Jenőfi György	h. államtitkár	gazdasági ügyek	közgazdász
Kovács Pál	h. államtitkár	energetika	mérnök , közgazdász
Dr. Kovács Tamás István	h. államtitkár	EU és nemzetközi ügyek	politológus
Dr. Nyikos Györgyi	h. államtitkár	fejlesztési ügyek	jogász , közgazdász
Schváb Zoltán	h. államtitkár	közlekedés	mérnök , szakmérnök
Székács Péter	h. államtitkár	vagyongazdálkodás	közgazdász
Vasváriné Dr. Menyhárt Éva	h. államtitkár	hírközlés és audiovizuális média	jogász
Vály-Nagy Miklós	h. államtitkár	kormányzati informatika	közgazdász

Meglehetősen erőltetettnek tűnik, hogy *külön államtitkár foglalkozik a PPP-felügyelettel*. Hét (!) államtitkára van a fejlesztési tárcának és ezek közül az egyik fejlesztéssel

foglalkozik. (Mint az egész minisztérium, leszámítva a fejlesztési minisztériumban helyet kapott vagyongazdálkodást.) A *fejlesztési államtitkár* – számomra meglepő módon – *nem közgazdász, nem is jogász, hanem orvos, gyermek szakorvosi vizsgát is tett.*

A miniszter, *Fellegi Tamás* végzettségét tekintve politológus, ő is a Bibó Kollégiumból indult, mint sokan mások a mai elitből.. Talán az sem meglepő, hogy a Társadalomtudományi Intézetben is dolgozott, amiből 1990 után lett az MTA Politikatudományi Intézete. Talán nem tévedünk, ha *a teljes nevet használjuk*: nyilván az *MSZMP KB Társadalomtudományi Intézetére* utalt az életrajz. Itt dolgozott néhány hónapig *Kövér László* és hosszabb ideig *Stumpf István*. Az intézet, aminek főigazgatója *Aczél György* volt, az átmenet előkészítésében fontos szerepet vitt a '80-as évek végén. *Gidai Erzsébet*, a MIÉP egykori képviselője éveken át volt az intézet osztályvezetője. Egyik interjújában arról is beszámolt, hogy az intézet volt az akkori pártalakulások egyik fő helyszíne. Ez volt a rendszerváltás boszorkánykonyhája. Külön kiemelte az MDF-et, az SZDSZ-t és a szociáldemokratákat.

Orbán Viktor, Bencsik András és Völner Pál

A Nemzeti Fejlesztési Minisztérium vezetésében két politológus van, hét jogász (köztük egy volt bíró), egy bölcsész és két mérnök. Tizenketten szemben az öt közgazdással, akik közül többnek nem egyetemi, hanem főiskolai végzettsége van.

Mindez persze csak adalék ahhoz, az ország szempontjából várhatunk-e eredményes gazdaságpolitikát.

Budapest, 2010. szeptember 12.

Dr. Szabadi Béla

Forrás: honlap

<http://www.szabadibela.hu/>